

шното общо мнѣніе не ще чака отъ насъ друго освѣтъ да му кажемъ положително онова, което трѣбува да ся направи за българитѣ.

„Съсъ сичко туй, азъ пакъ чакамъ и твоето мнѣніе. Ако слѣдъ туй писмо приема нѣщо положително, ще ти телеграфирамъ.

Твоятъ Драганъ“.

Тѣй се грижеше и другарѣтъ ми въ Виена за нашитѣ книги, за нашитѣ, то естѣ, прѣпорѣчителни писма. Но напразно, сега за сега поне. Волею неволею трѣбаше още да се търпи и да се чака. И търпѣхме, и чакахме, азъ въ Парижъ, другарѣтъ ми въ Виена. Отъ тукъ, види се за разнообразие, той въ едно писмо ми даваше новината, че Григоръ Начевичъ, който билъ заминалъ за Бѣлградъ, съобщавалъ сега отъ тамъ съ едно повѣрително писъмце направо до него, че горѣпоменатиятъ генералъ Кишелски не успѣлъ да образува отдѣленъ въ тоя градъ български легионъ, защото на това се противѣлъ дѣйствиющиятъ тогава тамъ руски генералъ Чернаевъ. Любопитно е отъ всѣка страна това писъмце, което Цанковъ бѣше ми изпратилъ въ самия му оригиналъ, и което се е съхранило и до днесъ между книжата ми отъ онова врѣме.

Между това, азъ рекохъ да се възползувамъ отъ налаганото ми — тѣй неволно отъ моя страна — свободно врѣме, за да изпълня една отъ първитѣ възложени намъ, като делегати, длѣжности. Азъ се завзехъ именно да приготвя мемоара, който имахме да подадемъ на правителствата на великитѣ сили, за който мемоаръ бѣше се смислилъ и другарѣтъ ми отъ Виена, та въ едно писмо отъ ²/₁₄ септемврия, ми казваше между друго и това: „както и да е, ти захвани да пишешъ мемоара, намъ сѣ ни трѣба да си приготвимъ мемоара“. Както забѣлѣжихъ